

"JEG TROR PÅ KØDETS OPSTANDELSE"

Frits Larsen - [Luthersk Missionsforenings Højskole](#) Hillerød 1923-62.

Gennem den kristne kirke er det gået som en ledelinie: Jeg tror på kødets opstandelse. Det ord, kødets opstandelse, er måske et mindre godt ord, idet vi kristeligt ser også tænker på noget mere end kødet. Luther synes f. eks. ikke så godt om netop det udtryk og finder, at det er et svagt ord. Om det svenske: De døde opstandelse er bedre, er ikke let at sige. Det, der ligger i den kristne kirkes bekendelse, er troen på opstandelsen, troen på, at vore legemer skal opstå, og at dette er fuldendelsen, det hele skabningen venter på, vore legemers forløsning.

Opstandelsen er mere end at stå op. Ordet indeholder også tanken om fuldendelsen eller genoprettelsen, fuldkommengørelsen.

Opstandelsen er det centrale i urkristendom. Det er opstandelsen, de første kristne vidner om. Den var for dem en kendsgerning, det var virkelighedsbeviset for deres tro, og det var modbeviset for al anklage, at Jesus ikke var Guds søn. For dem var kristendom ingen illusion, ingen indbildning, for han var sandelig opstanden og set. Jeg mindes, hvad Skovgaard Petersen fortæller i sin levnedsskildring om arbejderen fra Esbjerg. Han sagde ganske enkelt: »Nu har man snart alt borgerligt, der er borgerlig dåb, borgerlig konfirmation, borgerligt bryllup, borgerlig begravelse, men så stopper det, der er ingen borgerlig opstandelse.«

Opstandelsen er det store i kristendommen, som ligger helt ud over, hvad vi kan, ja ud over, hvad vi kan forstå. Det kunne forstås, om en eller anden måtte dø for andre, og det kunne blive et vist evangelium for dem, vedkommende døde for, men det er endnu ikke hændt med nogen religionsstifter, at de har sat sig ud over døden eller har besejret døden. Den, som ville dø for sin sag, og som derefter ville stå op af graven, skulle regne med efterfølgere. Den opstandne Jesus fører evangeliet om frelsen ved ham ind i vort daglige og praktiske liv på denne jord. Uden opstandelsen havde vor tro været tom.

Opstandelsen har et usædvanligt indhold for os mennesker. Lad være, at professor Barth siger, den er hinsides historien, så ved vi, at den hetyder noget for os her i dag. Den forstås eller opfattes dog kun af dem, som tror. Enten lever vi for den sætning: »Lad os spise og drikke, for i morgen dør vi.« Eller også tror vi på opstandelsen og regner med vor egen opstandelse og lever med Gud i tro på Jesus.

Hvad er da opstandelsens indhold?

Det ældste evangelium i de første kristne menigheder, inden det nytestamentlige budskab tog skriftlig form, var dobbelt.

- 1) om Jesu Kristi person.
- 2) om Jesu Kristi værk for os.

Men der var intet om, hvad vi skulle gøre. Evangeliet er det frelsesværk, som er i Jesus alene, udført og fuldført med og i ham. Og i den opstandne frelser er frelsen fuldført. Skal vi samle det i nogle få sætninger, som vi vil gemme i vort sind.

I den opstandne frelser er frelsen fuldført for os.

I troen på Jesus er frelsen modtaget af os.

I kødets opstandelse er frelsen fuldendt med os.

Da Jesus døde på korset, trængte han ind i den verden, som har bundet os. Dommen over vore synder faldt på ham. Forbandelsen bort fra Gud kom over ham. Han blev forladt af Gud, som vi i synden må være det. Han smagte døden. Stedfortrædende førtes han i døden, og det var Gud, som førte ham derhen. Gud gjorde ham til synd for os eller i stedet for os, og idet han døde, én for alle, var Gud i Kristus og forligte verden med sig selv. [2.Kor.5,19](#). Dermed var alt i orden hos Gud. Men hvordan med oss og vor tro?

Jesus blev rejst op af graven ved Guds kraft, døden kunne ikke holde ham. Han åbenbares på jorden som den sejrherre over døden, vi behøvede. Han fremstilledes for Gud som den stedfortreder, i hvem vi kunne retfærdiggøres. Thi han blev givet hen for vore overtrædelsers skyld og opvakt for vor retfærdiggørelses skyld. [Rom.4,25](#). Da han opstod, var han befriet fra alt, han bar ind i dommen.

Vor synd var sonet og borte. Den skal ikke mere tilregnes ham eller os. Thi Gud i Kristus forligte verden med sig selv, idet han ikke tilregner dem deres overtrædelser. Så stor er den frelse, som er ført frem i himmel og på jord ved den opstandne, at der ikke er nogen fordømmelse for dem, som er i Kristus Jesus, så stor, at Gud er helt tilfreds. Løsesummen gælder. Skylden er betalt. Det er vist og bevist ved Kristus.

Hav da trøst i al din skrøb'lighed,
til Gud dig sender bud hened:
Den løsesum ej gælder.

Ved troen på Kristus får vi del i alt det, han har vundet. Og det er forunderligt at erfare det, at som den opstandne vandrede her i et nyt liv, sådan har vi del med ham i et helt nyt levned. Det er ikke mindre. Vi tror ikke bare, at Kristus døde for vore synder efter skrifterne, men vi får ligefrem del i hans opstandelsesliv, ja, han lever ved troen i vore hjerter. [Gal.2,20](#). Som døden er besejret i ham, er det mærkelige dødsliv, vi lever uden ham, besejret, så vi i Jesus er delagtige i et nyt liv. Var Kristus ikke blevet oprejst, havde vi endnu været i vore synder, altså i et tomt liv, og vor tro havde været tom. Nu er det en sandhed, at Jesus har løst os fra alle gamle forbindelser. Han har løst os fra synden og dens magt og dom. Vi lider endnu under synden, men den hersker ikke over os, så den kan fordømme, når selv fordømt den er. Vi aner fortabelsens alvor, men vi aner også i de helliges død, at der er en frihed fra fordømmelsen og fortabelsen. Man kan jo ikke forklare for en, som ikke tror, hvad det er værd at være vis på, at man ikke skal fortabes, men have evigt liv.

Og han har løst os fra verden, dens væsen og dens magt. Verdslige kristne er egentlig en protest mod selve opstandeshemmeligheden. I opstandelsen er vi skilt fra den verden, som forgår. - Verdslige kristne er en ny synd mod det nye liv. Og verden har forfærdelig magt over os i dag. Det hænger meget sammen med, at vi ikke dvæler nok i, hvad opstandelsen er. Så langt, som vi fjerner os fra de første kristnes tale om opstandelsen, så langt kommer vi bort fra det sande kristenliv og Guds kraft.

Den sidste forbindelse, vi skal løses fra, er legemet. Det skal også forløses i virkeligheden, som det er ved korset. Det skal løses fra alle gamle love, som nu bindet det, og fra alle plager, som nu lænker det. Jeg tror på kødets opstandelse. Tror vi kun på Jesus for dette liv, så er vi de ynkværdigste af alle mennesker, også fordi vi er frygteligt bundne af vore legemer. De plager os dagligt meget. Og sandheden tro: Det er vore legemer, som i særlig grad forårsager vore anfægtelser og fornemmelse af uretfærdighed i denne tilværelse. Hvorfor skal nemlig nogle mennesker plages med så skrøbelige legemer, at de kun er andre til byrde og intet kan? Jeg tænker f. eks. på gamle Beate Andersson. Hun var i sandhed skrøbelig. Lam over hele kroppen, benene uudviklede, arme og hænder slappe, halsmusklerne lamme, hovedet hængende, ryggen også slap, øjnene blinde. Bare tungen kunne bevæges. Talen var ikke tydelig, men forståelig, og så kunne hun høre. Med øret opfattede hun livet, med tungen talte hun om Jesus. Med tungen flettede hun perlekranse, som solgtes. Hendes liv måtte synes fattigt. Hvem i denne verden af læger og vise skulle kunne give et så skrøbeligt legeme indhold, noget at leve for. Hvilket menneske skulle kunne forhindre hende i at klage over tilværelsen og være utilfreds? Hvem skulle kunne afværge, at hun bare ville lade alt stå til? Ingen anden end den opstandne frelser kunne gøre det svage legeme til en så stor velsignelse, at alle i hendes omgangskreds savnede hende umådeligt, da hun var borte. Hun var en pryd for Herren. Men. Men. Det sidste er ikke sagt endnu. Når hendes legeme opstår, og det er uden lyde, da skal det blive fullkomment. Ja, da er frigørelsen kommet ved legemets forløsning. Da skal en før bundet tunge synge, da skal lamme ben springe, da skal blinde øjne se og stråle, da skal alt være ret og rigtigt. Å, for en hvile for troen, der er i opstandelsen.

Vi sukker efter forløsningen. »Vi selv, der har Ånden som førstegrøde, også vi sukker ved os selv, idet vi bier på barnekår, vort legemes forløsning.« [Rom.8,23](#). Vi sukker, når legemet ikke vil, som Ånden siger. Vi sukker, når legemet gør det, som sårer og bedrøver andre. Vi sukker, når vor liv mislykkes. Hele skabningen sukker, fordi den er i trældom. Trældommen består ganske enkelt i, at opstandelsen endnu ikke har gennemtrængt legemet. Hele skabningen venter på Guds børns

åbenbarelse. Rom. 8,19. Der ventes på en synlig sønneudkårelse. Hvor må vore venner, vore egne børn, vore naboer dog bære over med os, ofte lide med os, fordi vi, selv om vi er Guds børn, alligevel viser så meget andet i sind og tanker og handling. Vi bærer i sandhed skatten i lerkar. Men vore legemer skal forvandles. Vore øjne er vendt mod det høje, og når Kristus, vort liv, åbenbares, skal vi åbenbares med ham i herlighed. Ja, vi forventer som frelser den Herre Jesus, der skal forvandle vort fornedreleslegeme til at være ligedannet med hans herlighedslegeme. [Fil3,21](#). Taber vi troen på denne opstandelsens herlighed, bliver vi igen hedninger. Det er Guds børns klenodie, at de ejer dette håb, som aldrig beskæmmer.

Tænk, når engang jeg uden synd skal være
og fra mit kød og Satan ganske løst,
når hver en tanke er til Herrens ære,
og alle gerninger foruden brøst.

(Fra "Budskab fra Nådens rige 1952" i bogen "Frits Larsen Biografi og udvalgte artikler og foredrag" Dansk Luthersk Forlag 1970 - Shafan 17-03-08)